

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

רע"א 52259-02-26

לפני: כבוד השופטת רות רוני

המבקש: אילן שילוח

נגד

המשיבים: 1. גבריאל מיראלי
2. מיכאל מירילשווילי

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 29.12.2025 בהפ"ב 15190-02-18, שניתנה על ידי כב' השופטת י' שבח

בשם המבקש: עו"ד רון ברקמן; עו"ד שחר הזלקורן; עו"ד שלי זיק

בשם המשיב 2: עו"ד תומר ויסמן; עו"ד אריק ברנאייזן; עו"ד אילן שטרנברג

החלטה

לפניי בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטת י' שבח) מיום 29.12.2025 בהפ"ב 15190-02-18, בה נדחתה בקשת המבקש לעיון בתיק בית המשפט.

עובדות המקרה

1. בתמצית שבתמצית, ענייניו של ההליך שהתנהל בבית משפט קמא בבקשה שהגיש המשיב 1 (להלן: מיראלי), לביטול פסק בורות אשר עסק בסכסוך שהתגלע בין המשיבים – שהם שני אחים (להלן: בקשת הביטול). בבקשתו טען מיראלי, בין היתר, לקיומו של קשר פסול בין המשיב 2 (להלן: מירילשווילי) לבין הבוררים, המתבטא לגישתו בקבלת שוחד במסווה של תרומות לעמותות שבהן יש לבוררים עניין.

לשם הגשת בקשת הביטול נדרש מיראלי להפקיד ערובה להבטחת הוצאותיו של מירילשווילי (להלן: הערובה). עם זאת, משלא עשה כן – נדחתה בקשת הביטול ותם הטיפול בתיק זה. למען שלמות התמונה יובהר כי התיק נסגר בלא שהתקיים בו כל דיון מהותי. לפיכך, החומר המצוי בו כולל רק את כתבי הטענות שהגישו הצדדים; בקשות

דיוניות שונות; בקשות והחלטות הנוגעות להפקדת הערובה; וכך פסק הדין הדוחה את בקשת הביטול עקב אי הפקדת ערובה.

2. במנותק מאירועים אלה, ביום 13.8.2025, הגיש מירילשווילי תביעת לשון הרע כנגד המבקש ונתבעים נוספים (ת"א 35449-08-25; להלן: תביעת לשון הרע). תביעה זו עסקה בין היתר בשני פרסומים שפרסם לכאורה המבקש ברשת X (לשעבר טוויטר), המהווים לטענת מירילשווילי לשון הרע על פי הוראות חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965:

האח, פרסום מיום 22.10.2022 שנכתב בתגובה לפרסום של אחר. פרסום זה ביקש להציג מערכת יחסים נטענת בין ראש הממשלה לבין מירילשווילי ומשפחתו. בפרסום נטען לכאורה כי מדובר במערכת "יחסי תן וקח" לפיהם ראש הממשלה מעניק פרסום לחברה שבבעלות משפחתו של מירילשווילי – ובתמורה זוכה לסיקור אוהד בערוץ 14 הנמצא בבעלות בנו.

השני, פרסום מיום 11.8.2023, בו נטען לכאורה כי ננקטו באוקראינה סנקציות נגד מירילשווילי בשל טענות לשיתוף פעולה בינו לבין נשיא רוסיה, וכך בינו לבין מפקדו של "כוח וגנר" לשעבר.

3. על רקע האמור, הגיש המבקש ביום 18.11.2025 בקשה לעיון בתיק שהתנהל בבית משפט קמא – הוא בית המשפט שדן בבקשת הביטול (להלן: בקשת העיון). הבקשה הוגשה מכוח תקנה 4 לתקנות בתי המשפט ובתי הדין לעבודה (עיון בתיקים), התשס"ג-2003 (להלן: תקנות העיון), ובה נטען כי העיון בתיק דרוש למבקש לצורך ניהול ההתדיינות המשפטית בתביעת לשון הרע. לטענת המבקש, בבקשת הביטול הועלו טענות דומות ואף זהות לאלה שנטענו בתביעת לשון הרע, ובכלל זה טענות הנוגעות לדפוסי הפעולה העסקיים של מירילשווילי; וכך טענות בדבר שוחד שהועבר על ידו. משכך, נטען כי קיים קשר ענייני, עובדתי, ומשפטי בין הטענות שהועלו בשני ההליכים.

מירילשווילי התנגד לבקשת העיון בטענה כי המבקש הגיש אותה במטרה להרתיע אותו מניהול תביעת לשון הרע; כי המבקש לא הצביע על טעם שדי בו לצורך העיון המבוקש; וכי תביעת הביטול כוללת חומרים הנוגעים לעניינים אישיים ומשפחתיים של בעלי הדין, לרבות מידע אישי ועסקי רגיש – שפרסומו יסב נזק לצדדים להליך.

מיראלי מצדו לא הגיש תגובה לבקשת העיון.

4. בהחלטה מיום 29.12.2025 דחה בית משפט קמא את בקשת העיון. בפתח הדברים, עמד בית המשפט על כך שחרף עקרון פומביות הדיון, החלטה בדבר מתן זכות עיון לצד שלישי בתיק נתונה לשיקול דעת בית המשפט. לגוף העניין, הביע בית המשפט חשש מפגיעה בבוררים ובשמם הטוב, בשל חשיפת טענות לשוחד שקיבלו לכאורה ממירילשווילי. נקבע כי חשש זה מקבל משנה תוקף כיוון שטענות אלה כלל לא נבחנו לגופן – ובכלל זה לא עמדו לחקירה נגדית; לא ניתנה לבוררים זכות להתגונן מפניהן; ולא ניתנה כל הכרעה שיפוטית מהותית ביחס לתוכן ההאשמות. כן ציין בית משפט קמא כי אינו רואה כיצד עשוי העיון בתיק לסייע להגנת המבקש בתביעת לשון הרע. לצד זאת, הובהר שהמבקש יוכל לעיין בהחלטות מסוימות שניתנו בתיק, ככל שאלה לא פורסמו במאגרים.

5. על החלטה זו נסבה בקשת רשות הערעור שלפניי. בבקשתו, מדגיש המבקש שאמות המידה להתערבות ערכאת הערעור בהחלטה לדחיית בקשת עיון שהוגשה על ידי צד שלישי הן מקלות בהשוואה להחלטות אחרות; וטוען כי בענייננו קיימת הצדקה להתערבות כאמור. לטענתו, בית משפט קמא סטה מעקרון פומביות הדיון ללא הצדקה ממשית לכך, והסתמך על חשש ספקולטיבי שהעלה לפגיעה בשמם הטוב של הבוררים. לשיטתו, בית המשפט שגה בכך. זאת, בין היתר, בשים לב שהליך בקשת הביטול התנהל בדלתיים פתוחות ושמשמעות דחיית בקשת העיון משמעה הטלת חיסיון על ההליך בדיעבד; מאחר שהטענה לפגיעה בשמם הטוב של הבוררים לא נטענה על ידי מירילשווילי, אלא הועלתה ביוזמת בית המשפט; ומאחר שממילא פגיעה בשם טוב – ככל שאכן יש כזו – כפופה לעקרון המידתיות ולאזון בין אינטרסים.

המבקש מוסיף וטוען כי שגה בית המשפט גם בכך שהפך את נטלי ההוכחה הנדרשים לצורך עיון בתיק בית משפט, בניגוד לדין ולהלכה הפסוקה. לגישתו, על מבקש העיון מוטלת חובת הנמקה מינימלית בלבד, כאשר לעניין זה די בטענה שהעיון דרוש לצורך התדיינות אחרת, ואין צורך בהסבר כיצד יועיל העיון להתדיינות. נטל השכנוע מוטל על המתנגד לעיון, שנדרש להציג טעם כבד משקל וקונקרטי להתנגדותו. מכאן טוען המבקש כי שגה בית משפט קמא בדחותו את בקשת העיון בשל הטענה שהמידע בתיק אינו רלוונטי לתביעת לשון הרע. לשיטתו, ברקע שני ההליכים עומדות טענות

דומות ואף זהות הנוגעות לדפוס פעילותו העסקית של מירילשווילי, ולשימוש שהוא עשה בקרוביו לשם שליטה בגופים מסוימים וקיום פעילות עסקית.

6. מירילשווילי טוען מנגד כי יש לדחות את בקשת רשות הערעור. לשיטתו החומרים המצויים בתביעת הביטול אינם רלוונטיים לתביעת לשון הרע. חומרים אלה עוסקים לדבריו בסכסוך משפחתי-כספי מראשית העשור הקודם; ואין לו כל קשר לסוגיות הצפויות להתברר בתביעת לשון הרע, הנוגעות בעיקר לשאלת הבעלות בערוץ 14 ולקשריו הנטענים עם גורמים ברוסיה. מירילשווילי טוען כי בתיק תביעת הביטול נדונו עניינים אישיים, משפחתיים ועסקיים רגישים, שחשיפתם תגרום נזק לצדדים. זאת בעיקר כשמדובר בחשיפת החומרים הללו למבקש, שכבר מצוי עמו בסכסוך בשל הפצת מידע שגוי אודותיו. בהקשר זה, נטען כי בקשת רשות הערעור אינה אלא ניסיון של המבקש לנצל את עקרון פומביות הדיון ולהשיג "תחמושת" במסע ההכפשות נגדו.

לטענת מירילשווילי, בית משפט קמא דן והכריע כראוי בבקשת העיון, תוך הפעלת שיקול דעת ואיזון ראוי בין האינטרסים השונים. מירילשווילי מדגיש כי אין בעובדה שההליך דלמטה התנהל בדלתיים פתוחות כדי להכריע בבקשה; ומוסיף כי בית המשפט היה רשאי לשקול את הנזק הצפוי לבוררים מכוח סעיף 4 לתקנות העיון. לשיטתו, המידע העובדתי שעמד בפני בית המשפט הניח תשתית עובדתית מספקת להכרעה בעניין, ולכן לטענתו לא נהפכו נטלי ההוכחה. מירילשווילי מוסיף גם שלבית משפט קמא יתרון יחסי על פני ערכאת הערעור בהכרעה בנושא בקשות עיון, לאור היכרותו עם תביעת הביטול והחומרים בתיק. הוא מדגיש עוד כי תביעת הביטול עוסקת בהליך בורות, אשר מתאפיין מטבעו בפרטיות, בסודיות ו"בדלתיים סגורות". זאת בניגוד להליכים שיפוטיים אחרים.

7. מיראלי מצדו בחר גם הפעם שלא להגיב לבקשת רשות הערעור.

דיון והכרעה

8. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובתשובה לה, מצאתי כי יש מקום לדון בבקשה כאילו ניתנה רשות והוגש ערעור על פי הרשות שניתנה, וזאת מכוח סמכותי לפי תקנה 149(2)(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018. כפי שיפורט להלן, אני סבורה כי דין הערעור להתקבל. למען נוחות הקורא, אמשיך לכנות את המבקש בדרך זו.

9. כידוע, אמות המידה למתן רשות ערעור על החלטה בבקשת עיון בתיק בית משפט של צד שאינו בעל דין – הן מקלות יותר בהשוואה לאמות המידה הנוגעות להחלטות ביניים אחרות. הרציונל לכך הוא, שבניגוד להחלטות ביניים אחרות, הגשת בקשת רשות ערעור על החלטה מסוג זה היא למעשה הזדמנותו היחידה של מבקש עיון שאינו צד להליך העיקרי, להשיג על החלטת הערכאה הדיונית. זאת, כיוון שאין ביכולתו להשיג עליה במסגרת ערעור על פסק הדין הסופי (ראו, מיני רבים: רע"א 9237/23 רוגוזניצקי נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (4.3.2024) (להלן: עניין רוגוזניצקי); רע"א 41929-07-25 נתוביץ' נ' אורתם סהר הנדסה בע"מ, פסקה 11 (28.10.2025) (להלן: עניין נתוביץ'); רע"א 2213/23 שפיר תעשיות בע"מ נ' תעשיות אבן וסיד בע"מ, פסקה 15 (22.5.2023) (להלן: עניין שפיר)).

בהתחשב באמות מידה מקלות אלה, אני סבורה כי בענייננו קמה הצדקה ליתן רשות ערעור.

10. כאשר לערעור לגופו - בקשת המבקש מבוססת כאמור על תקנות העיון. תקנות אלה מעגנות את זכותו של כל אדם לעיין בתיק בית משפט אף אם הוא אינו צד לדיון, כל עוד העיון בו אינו אסור על פי דין (תקנה 4(א) לתקנות העיון). זכות זו נגזרת מעקרון פומביות הדיון, המבטיח כי ככלל תיקי בית המשפט יהיו גלויים וזמינים לציבור הרחב, ולא רק לבעלי הדין (רע"א 6635/22 חברת הכשרת הישוב בישראל בע"מ נ' לוי, פסקה 24 (4.1.2023) (להלן: עניין הכשרת הישוב); רע"א 5349/13 דומיקאר בע"מ נ' שלמה תחבורה (2007) בע"מ, פסקה 8 (29.8.2013) (להלן: עניין דומיקאר); עניין נתוביץ', בפסקה 12).

לצד זאת, ככל זכות אחרת, אין מדובר בזכות מוחלטת. על כן, בית המשפט נדרש לאזנה אל מול זכויות ואינטרסים אחרים הראויים להגנה – בין של בעלי הדין ובין של צדדים שלישיים – כמו גם למול כמות המשאבים הנדרשת לצורך מימוש הזכות (ראו: תקנה 4(ד) לתקנות העיון; וראו גם: בג"ץ 4405/97 עמותת המדרשה לתרבות הגוף אמריקה ישראל נ' שר החינוך והתרבות (25.4.2005); רע"א 3976/04 בורנשטיין נ' קבוצת כרמלטון בע"מ, פסקה 4 (25.10.2004); עניין נתוביץ', בפסקה 12).

על רקע האמור, קבעה פסיקת בתי המשפט כי הנטל המוטל על מבקש עיון בתיק בית משפט הוא קל ומצומצם. בהתאם לכך, ככלל, רשאי המבקש להסתפק בהנמקה קצרה

ותמציתית שתבהיר לבית המשפט מה עניינו בעיון בתיק. מנגד, לאחר שהמבקש הבהיר את הטעם לבקשתו, נדרש המתנגד לעיון בתיק לשכנע את בית המשפט בדבר קיומו של טעם ממשי וכבד משקל המצדיק את דחיית הבקשה. זאת, תוך שהנמקת המתנגד לעניין זה צריכה להיות קונקרטית וספציפית, והוא אינו יכול להסתפק באמירות כלליות בדבר נזק צפוי נטען שייגרם כתוצאה מהעיון (עניין שפיר, בפסקה 17; עניין רוגוזניצקי, בפסקה 13; רע"א 7906/21 מצליח נ' מיטרני, פסקאות 9-10 (13.1.2022)).

עוד נקבע בפסיקה, כי כאשר הטעם שביסוד הבקשה לעיון הוא הליך משפטי אחר, אשר יש לו קשר ענייני נטען להליך בו מבוקש עיון – מבקש העיון אינו נדרש ככלל להסביר כיצד יועיל לו העיון לצורך אותה התדיינות משפטית (ע"א 2840/20 מרכז מכרות היהלומים בע"מ נ' כפריס אן.די.סי. בע"מ, פסקה 7 (29.11.2020); עניין רוגוזניצקי, בפסקה 14; רע"א 3999/20 ריפס-ברקוביץ' נ' איגוד העמותות לזקן בישראל, פסקה 7 (24.12.2020)). דברים אלה אמורים, בין היתר, בשים לב לכך כי ממילא, אף אם יתברר לבסוף שהחומרים שנמצאו בתיק נושא העיון אינם תורמים להליך האחר – ובהיעדר טענה לנזק קונקרטי אחר – אין בכך כדי לגרום פגיעה של ממש. זאת מאחר שבית המשפט הדן בהליך שעברו מתבקש העיון ממילא מוסמך, על פי שיקול דעתו, לקבוע כי אין לייחס לחומרים אלה כל משקל.

11. בענייננו, המבקש הבהיר – הן בבקשת העיון, הן בבקשה שלפניי – כי העיון המבוקש בתיק נועד לשם ניהול התדיינות בהליך משפטי אחר – קרי בתביעת לשון הרע, וכי הוא נועד לסייע לו בהגנתו בהליך זה. הוא הסביר כי קיימים לשיטתו נושאים משיקים בין ההליך בבקשת הביטול לבין תביעת לשון הרע. לשיטתו בשני ההליכים מתעוררות סוגיות דומות ואף זהות – שעניינן בדפוסי פעולה עסקיים של מירילשווילי; כמו גם בטענות באשר לשימוש שהוא עושה בקרוביו לצורך שליטה בגופים מסוימים ולשם קיומן של פעילויות עסקיות.

מבלי לחוות כל דעה ביחס לטענות אלה לגופן (הן כשלעצמן והן באשר לדמיון בסוגיות המתעוררות בשני ההליכים), אני סבורה כי לאור הנטל המקל המוטל על מבקש עיון בתיק בית משפט, די בהסבר שסיפק המבקש לצורך העיון בתיק.

12. משאלה הם פני הדברים, יש לבחון האם עמדו המשיבים בנטל – המוטל עתה עליהם – לשכנע בדבר קיומו של טעם כבד משקל, אשר יש בו כדי להצדיק את שלילת העיון המבוקש.

13. ראשית, כזכור, המשיבים התייחסו לחשש שהועלה על ידי בית המשפט בכל הנוגע לפגיעה בשמם הטוב של הבוררים. חשש זה התבסס בעיקר על עצם חשיפתן של טענות לשוחד שיוחסו לבוררים – מבלי שטענות אלה התבררו לגופן, ומבלי שניתנה לבוררים הזדמנות להגיב להן.

המבקש טען בבקשתו כי לא היה מקום לייחס לחשש זה כל משקל, שכן הוא הועלה ביוזמת בית המשפט ולא נטען על ידי המשיבים. אין לקבל טענה זו. תקנה 4(ד) לתקנות העיון קובעת בבירור כי "בבואו לשקול בקשת עיון, ייתן בית המשפט את דעתו, בין השאר, לענינו בתיק של המבקש, לענינם של בעלי הדין ושל מי שעלול להיפגע כתוצאה מהעיון (ההדגשה אינה במקור – ר.ר.), וכן לסבירות הקצאת המשאבים הנדרשת לשם היענות לבקשה". בהתאם לכך, רשאי בית המשפט לבחון – ככל שהוא סבור כי יש מקום לעשות כן – גם חששות בדבר פגיעה אפשרית בצדדים שלישיים. זאת אף בהיעדר דרישה לכך מטעם אחד הצדדים (בג"ץ 1019/15 פלוני נ' פרקליטות פלילי מחוז תל אביב, (5.11.2015)).

14. לגופם של דברים, אף אם נניח כי יש בעיון בתיק כדי להוביל לפגיעה מסוימת בבוררים, וזאת לנוכח חשיפת המבקש לטענות (שלא התבררו ולא התקבלו) אודות השוחד הנטען; ואף לנוכח העובדה שלא ניתנה לבוררים אפשרות להתגונן מפני טענות אלה – איני סבורה כי יש בפגיעה זו כשלעצמה משום טעם שדי בו לדחיית בקשת העיון.

בוררים, כמי שעוסקים בהכרעת סכסוכים בין צדדים, עשויים להיחשף לטענות שעלולות להיטען בהליך אזרחי לביטול פסק הבוררות – טענות ביחס ליושרם המקצועי, ביחס למשוא פנים המיוחס להם (וביחס לעניינים אחרים). הליך אזרחי כזה של בקשה לביטול פסק בורר הוא ככלל הליך פומבי, קרי הטענות שמועלות בו עשויות להיחשף לציבור הרחב. זאת בדומה לנתבעים בהליכים אחרים שאף לגביהם עלולות לעלות במסגרת הליכים משפטיים טענות לגבי יושרם – שאף הן עשויות לקבל חשיפה פומבית.

חשיפה פוטנציאלית כזו של בוררים, אינה מתבטאת אך ורק ביחס לתוצרי ההליך שלפניהם – אלא היא רלוונטית למכלול ההיבטים הנוגעים למילוי התפקיד. לעניין זה יפים דברי כב' השופט (בדימ') מ' חשין בבש"פ 5759/04 תורג'מן נ' מדינת ישראל, פסקה

4, נח(6) 658 (2004), שנאמרו לגבי שופטים – אך יפים גם ביחס לבוררים. באותו עניין הובהר כי:

”השופטים בבתי-המשפט, יודעים כי עומדים הם לדין יום-יום שעה-שעה, וכדרכו של אנוש מתנהג העומד לדין כראוי למי שעומד לדין נוכח הכול. בעשותו במלאכת השיפוט, לעולם יראה עצמו שופט כמו יושב בבית זכוכית או בחלון ראויה הנשקף אל הרחוב; כל עובר-ושב רשאי להתבונן בו, לבחון אותו ולבקר אותו. וגם לשפחז ולהשתבח בו.” (וראו גם: עע”מ 3908/11 מדינת ישראל הנהלת בתי המשפט נ’ עיתון דה מרקר עיתון הארץ בע”מ, פסקה 78 לחוות דעתה של כב’ השופטת (בדימ’) ע’ ארבל (22.9.2014)).

כאמור, הדברים מתייחסים לשופטים במערכת בתי המשפט. אולם, הם רלוונטיים גם לבוררים – בשים לב לכך כי גם בוררים כפופים לביקורת שיפוטית מסוימת ביחס לאופן ניהול הליך הבוררות על ידיהם, ובכלל זה בנוגע לטענות בדבר משוא פנים במסגרת זו.

15. יתרה מכך, דברים אלה אמורים גם בשים לב להוראות תקנה 4(ו) לתקנות העיון. תקנה זו מקנה לבית המשפט אפשרות “לקבוע בהחלטתו כל תנאי או הסדר הדרושים כדי לאזן בין הצורך בעיון לבין הפגיעה אשר עלולה להיגרם לבעלי הדין או לצד שלישי בשל העיון”. לכן, אף אם נמצא כי התרת העיון תביא לפגיעה כלשהי בבוררים – ובוודאי אם מדובר בבעל דין או בצד שלישי אחר – שאינם חשופים לביקורת מתוקף תפקידם; ואף אם יש מקום להתחשב באותה הפגיעה בבחינת בקשת העיון – אין פירוש הדבר בהכרח כי הבקשה תידחה. במקרים כאלה יהיה על בית המשפט לבחון האם איזון האינטרסים הראוי מאפשר עיון בחלק מהמסמכים או בחלק מתוכם, והאם הצבת תנאים לעיון ולשימוש במסמכים תסייע למזער את הנזק (עניין הכשרת היישוב, בפסקה 24; עניין דומיקאר בפסקה 8, עניין שפיר, בפסקה 19).

בתוך כך, יוער שקיימים כלים שונים באמצעותם יכול בית המשפט להפיג או לצמצם את החשש הגלום במתן אפשרות עיון במסמכים. כך למשל, ניתן להשחיר את שמות הבוררים, או לחלופין להתנות את העיון בחתימה על התחייבות לשמירה על סודיות מטעם מבקש העיון (ראו והשוו: רע”א 8410/21 ברקוביץ’ נ’ מימון, פסקה 8 (16.3.2022); רע”א 7906/21 מצליח נ’ מיטרני, פסקה 10 (13.1.2022)).

16. שנית, מירילשווילי טוען בבקשה שלפניי כי בבקשת הביטול נדונו עניינים אישיים, משפחתיים ועסקיים רגישים שלו ושל אחיו, מיראלי. לטענתו, חשיפת מידע זה למבקש משמעה פרסומו הפומבי של המידע. זאת מאחר שהמבקש מצוי בסכסוך הנסב סביב הפצת מידע על-ידי המבקש והעלאת וטענות אודות עסקיו ומשפחתו של מירילשווילי. לכן, לשיטתו, חשיפת המידע צפויה לגרום לו ולמשפחתו נזק משמעותי.

איני סבורה כי יש בטענות אלה כדי לסייע למירילשווילי. כך, הטענה שההליך קמא התמקד ב"עניינים אישיים, משפחתיים ועסקיים רגישים" נטענה בעלמא, מבלי להבהיר מדוע חשיפת מידע זה תפגע במי מהצדדים. אמנם, בנסיבות מסוימות הצורך להגן על מידע רגיש כזה או אחר עשוי לגבור על זכותו של אדם לעיין בתיק בית משפט. אולם, כאמור, לשם כך על המתנגד לעיון לפרט את הנזק הקונקרטי שעשוי להיגרם כתוצאה מהעיון בתיק. במקרה דנן, מירילשווילי לא תיאר מהן הסוגיות הרגישות שעשויות להיחשף, באילו מסמכים נמצא מידע זה, ומה מידת הנזק שצפויה מהעיון במסמכים.

בהערת אגב יוער, כי בבקשה אחרת לביטול פסק הבוררות (הפ"ב 11-44857-13), התנגדו הן מיראלי והן מירילשווילי להעברת הטיפול בבקשה לבית המשפט לענייני משפחה (שהדיונים בו הם חסויים), בהדגישם שמדובר בסכסוך עסקי ולא משפחתי.

ויודגש, הצורך להצביע על נזק כאמור מקבל משנה חשיבות בענייננו, וזאת בשים לב להחלטות הרבות הנוגעות לסכסוך המדובר – בין היתר של בית משפט זה – אשר גוללו את פרטיו של הסכסוך האמור ופורסמו לציבור לא אחת (ראו לדוגמה: רע"א 4226/15 מיראלי נ' מיאלשווילי (6.1.2016); רע"א 5988/19 מיראלי (בכינוס נכסים) נ' מירלשווילי (6.11.2019); רע"א 8792/20 מיראלי (מירלשווילי) נ' נדב לב, עו"ד, נאמן על נכסי החייב (18.1.2021); רע"א 52877-11-24 מיראלי נ' נדב לב בתוקף תפקידו כנאמן לנכסי החייב (28.4.2025)).

17. על כל פנים, דומה כי הנזקים להם טוען מירילשווילי, נובעים לדבריו בעיקר כתוצאה מפרסום פוטנציאלי של המידע הטמון בתיק בית משפט קמא. נראה אם כך, שאף לסוגיה זו של הנזקים האפשריים לבעלי הדין בהליך קמא, ככל שאכן יש כאלה, ניתן לתת מענה בדרך של התחייבות לשמירת סודיות מטעם המבקש, או באמצעים נוספים ככל שיידרשו.

18. לבסוף, המשיב בתגובתו הדגיש כי ההליך בבית משפט קמא נוגע להליך בוררות שהתקיים בין המשיבים. לשיטתו, הואיל והליכי בוררות מתאפיינים בסודיות, אין מקום לאפשר את העיון בתיק. לא מצאתי לנכון לקבל גם את הטענה הזו.

ככלל, לא מוכר בדין הישראלי חיסיון על הליכי בוררות כלפי צדדים שלישיים – ובכלל זה בכל הנוגע לכתבי טענות ומסמכים שונים שהחליפו ביניהם הצדדים במסגרת ההליך (יצחק עמית חסיונות ואינטרסים מוגנים – הליכי גילוי ועיון במשפט האזרחי והפילי 605 (2021)). אמנם, ברע"א 4781/12 י.מ עיני קונדיטוריה בע"מ נ' בנק לאומי לישראל בע"מ (6.3.2013) הצביע בית המשפט על שיקולים שונים שעשויים להצדיק בנסיבות מסוימות הכרה בחיסיון כאמור. עם זאת, מבלי להביע כל עמדה בסוגיה זו – אין להתעלם מכך כי בענייננו אין מדובר בעיון במסמכים מתוך הליך הבוררות עצמו. המסמכים שבהם מבוקש העיון הם כתבי טענות ובקשות שונות שהוגשו במסגרת ההליך הפומבי שהתנהל בבית משפט קמא – בו התבקש ביטול פסק הבוררות. אף שהיותו של ההליך – הליך פומבי – אינו מהווה שיקול מכריע בבחינת בקשת עיון, הרי בנסיבות המקרה דנן, די בכך כדי להתגבר על החששות שמעלה מירילשווילי באשר לפגיעה בסודיות הנטענת של הליך הבוררות.

סוף דבר: הבקשה מתקבלת אפוא. התיק יוחזר לדיון בבית משפט קמא על מנת לבחון את המסמכים השונים בתיק, ובתוך כך את הצורך בהטלת מגבלות מסוימות על העיון – הכל בהתאם לשיקול דעתו. מירילשווילי יישא בהוצאות המבקש בסך של 3,000 ש"ח.

ניתנה היום, ט' אייר תשפ"ו (26 אפריל 2026).

רות רונן
שופטת